

[Justitsministeren.]

følger samme praksis, som vi gør. Jeg kunne altså i en sådan sammenligning ikke finde begrundelse for en lempelse af den hidtil fulgte praksis. Det vil, når stilling skal tages til det rejste spørgsmål om meddelelse af arbejds- og opholdstilladelse til danske kvinders udenlandske mænd, nok være naturligt, således som det ærede medlem gjorde det, at drage en sammenligning med den praksis, der har udviklet sig med hensyn til meddelelse af indfødsret til danske statsborgeres udenlandske ægtefæller. Her er forholdet efter gennemførelsen af indfødsretsloven af 27. maj 1950, hvorefter fremmede kvinder blev ligestillet med fremmede mænd derved, at de ikke længere opnåede dansk indfødsret ved indgåelse af ægteskab, det, at medens der normalt for andre udlændinge end skandinaver kræves 10 års ophold her i landet for at opnå naturalisation, kræves der for de danskgifte fremmede kvinder i almindelighed højst 1½ års ophold. Jeg kan herom henvise til indenrigsministeriets cirkulære nr. 51 af 24. marts 1952.

Der er altså her en meget væsentlig forskel på behandlingen af udenlandske mænd, gift med danske kvinder, og udenlandske kvinder, gift med danske mænd, i de sidstnævntes favør, og det er denne forskelsbehandling, vi genfinder i spørgsmålet om opholds- og arbejdstilladelse til danske statsborgeres udenlandske ægtefæller, og som det ærede medlem ønsker ophævet.

Jeg beklager at måtte sige til det ærede medlem, at jeg efter at have underkastet problemet en meget omhyggelig undersøgelse og efter som nævnt at have gjort mig bekendt med de i en række andre lande rådende synspunkter ikke anser det for muligt at indrømme udenlandske mænd en ubetinget ret til ophold her i landet, blot fordi de har indgået ægteskab med en dansk kvinde. Justitsministeriets praksis har på dette område i det store og hele ligget nogenlunde fast i henved 30 år. Ved afgørelsen af disse sager er der først og fremmest taget hensyn til, om den pågældende mands personlige forhold gjorde det forsvarligt at give ham opholdstilladelse, men dernæst er der taget en række almindelige fremmedretlige hensyn, bl. a. om han er fra et land, hvor hele indstillingen og miljøet ikke er altfor fremmedartet for danske forhold, og

navnlig er der taget nationalpolitiske hensyn, idet Danmark er et lille land, der grænser til et stort land, og det kan ikke være os ligegyldigt, hvilke udlændinge der slår sig ned her i landet, og hvor i landet de slår sig ned. Det er jo også en kendsgerning, at der efter krigen måtte udvises i hundredvis af udlændinge, som trods mangeårigt ægteskab med danske kvinder og mange års ophold her i landet dog havde vist sig groft illoyale imod Danmark. Jeg kan om disse nationalpolitiske hensyn også henvise til de betænkeligheder ved en lempeligere praksis, som fandt udtryk i det ærede medlem fru Ingeborg Refslund Thomssens tale under åbningsdebatten (folketings-tidende sp. 409—412).

Jeg vil også nævne det forhold, at hvor ægtefæller af forskellig nationalitet ikke, som det er normalt, slår sig ned i mandens hjemland, kan det naturligvis have mange og velforståelige årsager, men det kan også skyldes, at manden er af ringe kvalitet, og jeg synes ikke, vi i sådanne tilfælde har nogle forpligtelser.

I al almindelighed er det vel også rigtigt, at fremmede kvinder lettere assimilerer sig end fremmede mænd; disse sidste vil vel i højere grad påtrykke hjemmet deres tidligere nationalitet, og det er også et forhold, vi må være på vagt overfor.

Af alle disse grunde tror jeg, det er nødvendigt at fastholde ministeriets hidtidige praksis, selvom der naturligvis nu som tidligere kan foreligge situationer, hvor dispensationer er nødvendige og velbegrundede. For en mindre gruppe fremmede mænd er tiden dog nu nok moden til lempelser. Jeg tænker her på de statsløse flygtninge, som lever i Vesttyskland, ofte under sørgelige kår. Også overfor denne gruppe har vi hidtil fulgt en ret streng praksis, navnlig under hensyn til flygtningespørgsmålets uoverskuelighed. Når en flygtning gifter sig med en dansk kvinde, må man imidlertid medgive, at han, der er fordrevet fra sit hjemland, nu må føle det naturligt at slå sig ned i hustruens land, for at de der kan skabe sig en ny eksistens. Men længere tør jeg heller ikke tage ansvaret for at gå.

Hanne Budtz: Jeg vil ikke lægge skjul på, at den højtærede justitsministers svar skuffede mig meget, og jeg vil derfor tillade mig